

TŘESKAN

třebovské skautské noviny

Tábor světlušek 2001

Tak... asi tak na konci tábora 2000 bylo něco takového naprosto nepředstavitelné.

V prosinci už jsem si to zkoušet představovat musela.. ale až do dubna mi vydrželo sebevědomí, klid a suverenita.. csss... něco takovýho mne přeci nerozhází, že. A to ani přesto, že se v té době poměrně dost měnily naše představy o pojetí toho tábora. Jitřenky, rodiče a sebe jsem uklidňovala, že to je v pohodě, bez obav.....

Konec dubna, květen. Lehká nervozita... program pro světlušky? božíčku.. na táboře tak malých dětí jsem byla naposledy někdy v počátcích své rádcovské kariéry...takže tak osm let. No nic nic.

Červen. Taky znáte ten pocit oběšenčů těsně před popravou? Takový to, že se smějete naprosto všemu, protože víte, že nic moc zlého už se vám nestihne stát?

Týden před táborem. Vzala jsem si dovolenou a dlouho do noci chystala celotáborovku, střídavě horečně přemýšlela, co udělat pro to, aby na Kvíčalce klapalo už všechno samo a střídavě propadala beznaději, že tohle prostě v žádném případě nemůže dobře skončit.

Na srazu jsme zjistili, že jediné děti, které nemají vzorně připravený očkovací průkaz, jsou ostřílené Jitřenky a ty, které jej mají, nemají aspoň bezinfekčnost. Brala jsem to s humorem. Ten mne už cestou do pekla přešel, když Miša ustavičně chtěla domů. A málem jsem dostala infarkt, když Madlenka už v půlce cesty měla puchýř.

(Představa, jak nemůže chodit, natož pak běhat na hry a jak my musíme zase složitě měnit složení všech družinek, ve mně vyvolávala čiré zoufalství.) Ovšem vzápětí jsem se začala nakonec přeci jen na příštích čtrnáct dní strašně těšit... to když nám Madlenka vyprávěla, že ne, ty botičky nejsou úplně nové, že už je má podruhé..poprvé v nich padesátkrát oběhla kolem stolu..no ale jak vidí, asi to nestačilo... No a pak nemějte dobrou náladu.

u táboráku hleděla na Kaňkáče, jak sice rádý, ale už v číselné řadě) Ty děti jsou takové všímavé, bezprostřední, milé a nevinné... ačkoli občas pěkné potvůrky. To byste nevěřili, kolik pacientek měl každý večer ve své „ordinaci“ Viiíííaaa... (a když jeden večer chyběl a zaskakovala jsem já, klíšáta se nějak nezkušovala, obvazy nepadaly, odřeniny nebolely, ekzémy nesvědily....) Viiíííaaa (obávám se, že takto na papíře se mi nepovede zachytit tu naději a radost v hlase, tu zamilovanost a jedinečnou intonaci) byl patrně nejobletovanějším členem tábora. a taky tuším, která fotka se bude dělat asi ve stejném počtu, jako hromadná táborová.

Zpočátku klidné děti..takové maličké stádečko... (postávali jsme v kuchyni, chystali první nebo možná druhou večeři, nevěřičně koukali na hřiště, kde si s Jitřenkama hrálo patnáct dětí a říkali si: tak tohle je celý tábor...), dokonce se mi stalo, že jsem si prostě nevšimla, že už se vrátily z okružní cesty kolem Kvíčalky..tak byly tichoučké. Záhy se proměnily v kupu veselých a silnými hlasivkami disponujících dětí. Nic na tom, že teď už mi (a asi všem dospělým) splývají jejich oblíbené pohybové písně v jeden celek... během tábora jsme je uměli snad celé a všechny.

Ale to už popisuju..nehodnotím, jak jsem dostala za úkol. No.. mám-li to shrnout, tábor světlušek předčil mé nejrůžovější představy. Děti byly naprosto skvělé. Žádné velké pláče po maminkách, dokonce ani po návštěvní neděli ne, což mne dost překvapilo, žádné větší problémy s nimi nebyly, naopak, velmi zdatně -ač tak maličké- se přizpůsobily běhu tábora a to poměrně bez obtíží, v pohodě zvládaly spoustu věcí, o kterých jsme si myslela, že nepůjdou ani s maximální pomocí.. no více o tomhle by měly povprávět Jitřenky. Ty s dětmi totiž

TÁBORY 2001

Nebo když se vás děti na nástupu ptají, proč si musí čistit zoubky bublinkatou vodou.. Zděšené vedení: „Ale vždyť máte neperlivou..?“ „No jó, ale aji ta je s bublinkama..“ No nebo takhle jdu kolem dílny, tam stojí zamyšlená Kája, roztržitě si hraje se smrkovým větvičkama, co bývají zavěšené kolem toho prostoru a ptá se: „A Darzííí? Proč se tady suší to jehličí?“ A Klárkou jsem se taky nemohla domluvit.. cestou ze slibu (deset členek IV. oddílu v krojích a naleštěných kanadách) se pořád ptala, kdy dostanou ty boty... jestli až za slib skautek...

No zkrátka smíchu jsme si užili dost. Překvapení také (třeba když parodovaly CTH Kaňkáč rádý v abecedě. Najednou jsem

Jako občasník pro své členy vydává Junák - středisko 533-04 Moravská Třebová s podporou STŠ MO Moravská Třebová. Šéfredaktor a grafická úprava: ing. Pavel Navrátil - Jessie (J. K. Tyla 5, 571 01 Moravská Třebová, tel. 0462 - 312 628, e-mail: navratil@stsmo.army.cz). Neprodejné.

Toto číslo vyšlo 4. října 2001.

79

trávily nejvíce času a já před nimi smekám. A děkuju jim, jestli jsem to doteď pořádně neudělala. Nebylo to pro ně lehké, vlastně poprvé byly rádkyněmi na táboře, samy v tom dost plavaly a práce to i s takhle malými dětmi všechno zvládly na výbornou.. no..s malým puntíkem. Vy plantážnice jedny, to pozdní vstávání den před odjezdem, to vám neodpustím.. styďte se.. chuděrky děti vás musely tahat ze spacáků, aby se domohly svých práv a her. A ještě k tomu mně za snahu vyhnat vás z vaků Jindra kousla do palce... jen počkejte, zajíci.

Ne, vážně. Děkuju, za misty až brilantně připravený program, za výdrž a pevné nervy, za dostatek fyzických sil, za zvládání všelijakých situací... a za to, že za rok pojedete zas.

A už radši dosti chvály milým a šikovným Jitřenkám, nebo to bude vypadat, že jsou dokonalé. Děkuju i Kájovi, za kuchyň.... že nám moc dobře vařil, že s radostí myl nádoby a že se ho děti bály míň než já, taky Darzimu za vládu demokracie, za pohodu, za motivaci, i za vyhynulého mamuta, za jeho hesla a taky moudra z Listů Jurovi (kdo jste tu knížku ještě nečetli, tak vám ji jeho ústy vřele doporučuju), panu doktoru Vítovi za pečlivost, trpělivost s malými a povětšinou (spíš než nemocnými) zamilovanými pacientkami, pak Mlhovi a Jiříkovi a Aleškovi.. za hospodaření a troubení a pomoc kdykoli bylo s čímkoli třeba, a vlastně všem, za skvělé takové to technické zázemí.

Tak, a stačilo..to snad nejsou já. Na nikoho jsem nestihla nadávat. Asi teď vynadám tiše v koutku, že jsem ale ošklivě nevstávala s budíčkem.

Závěrem - mým nejvýraznějším pocitem z necelých dvou týdnů je překvapení v nejpozitivnějším slova smyslu. A ten vyvolaly Amazonky, Lvice a Berušky... už jsem říkala, že ani jednu z nich nenapadlo brečet nebo dělat kůžičky před bobříkem odvahy? Prostě si jen v klidu zpívaly a smály se a když na ně došla řada, jen zvázněly a rázně vykročily na cestu do tmy... a protože jsme lovení bobra odvahy spojili s CTH, druhé den mne přišly prosit, aby mohly lovit bobříka znova...že takhle to nepla, od Borovice je to moc lehký...

Naštěstí takhle milých chvil s Beruškami, Lvicema, Amazonkami a Jitřenkami není málo, bez nich bych už sotva měla sílu na ty věčné, nesmyslné a vyčerpávající boje s lidskou hloupostí a nadutostí a lpením víc na papírových výmyslech než na tom, o co by nám všem mělo jít především. Tedy o děti.

Darzinka

TÁBOR SVĚTLUŠKY 2001 aneb JITŘENKY POPRVÉ MEZI DOSPĚLÝMI

Byl to pro nás všechny dost nezvyklý tábor. (18 dětí, 8 Jitřenek, a 6 dospělých.) Děti byly světlušky v první až třetí třídě a sám jsem si nebyl jistý, že všechno zvládnem,

znamenal to totiž všechno od nástupu až po večerku úplně změnit. Děvčata nemohla být ani na chvíli sama, takže se u nich Jitřenky střídaly po celý den, upravili jsme i jídelníček a snažili se zjemnit přístup. A řekl bych, že se nám to povedlo.

Děti byly nad očekávání odolné a velmi rychle se přizpůsobily našim požadavkům. Velkou zásluhu na tom, jak celý tábor proběhl, mají určitě Jitřenky, přesněji většina Jitřenek. Budu rád, když jim jejich elán a nadšení vydrží ještě hodně dlouho a nedají se jen tak odradit.

Všem doporučuji povinnou četbu „Listy Jurovi“ (kniha je ve střediskové knihovně).

Žádný tábor se nemůže podařit bez dobré kuchyně a kvalifikovaného „doktora“. Víťa si dokonce musel pořídit „sestřičku“, protože měl pořad plnou ordinaci. A jeho nejčastějšími léky byl úsměv, pohazení, popřípadě „teplé lidské slovo“. Myslím, že jako zdravotník mohl být Vít nejvíce spokojen, když za ním o návštěvní neděli přišla maminka jedné pacientky a chtěla vědět, čím léčil ekzém, že se úplně ztratil.

Řeknu-li, že v kuchyni kraloval Karel, je to samo o sobě záruka toho, že jídlo bude kvalitní a bude ho dost. Pro kuchaře je vlastně pochvala, když se sní všechno a nic se nevyhazuje, což se zdařilo po většinu dní tábora. Holky dokonce chodily po obědě Karlovi děkovat.

Některé děti letos nastoupily o trochu později. Není to dobře, protože všichni ostatní už mají nějaké zážitky, a tak později dorazivším trvá déle, než se začlení do kolektivu a také se cítí trochu ostrčení.

No a k tradičnímu nešvaru - častému opouštění tábora, přibyl letos ještě další nepřítel. Mobilní telefon. Ať se jedná o volání nebo posílání sms, je těžké pořad někoho hledat u Klád. Víím, jak situaci vyřešit. Zavést do „mobilistě“ (na Klády) polní telefon. Aspoň by měl solidní využití.

Darzi

PŘÍPRAVA A LIKVIDACE TÁBORŮ neboli CO TO JE VLASTNÍ ZÁKLADNA

Konečně jsem pochopil, co znamená slovo „Kvíčalák“. To není člověk, který nejezdí nikam jinam, nepoznává jiná tábořiště ani jiné lidi. „Kvíčalák“ je otrok vlastní základny a sluha těm členům střediska, jimž práce nevoní a vše zvládají pouze teoreticky. Kvíčalák se musí zcela samozřejmě o tyto lidi postarat, a když tito náhodou vlastní základnu navštíví, zajistit jim pohodlí.

Kvíčalka nejsou jen tábory, jsou to i víkendy, což znamená, že veškerá činnost směřuje k tomu, aby zde bylo příjemně po celý rok

Mně osobně z toho logicky vyplývá - kdo nechodí na brigády, ať se stejně tak nezná k možnosti trávit na Kvíčalce víkendy.

Raději půjčím klíče bývalým členům střediska, kteří se chtějí setkat. A ti si o práci sami řeknou, protože tak to bývalo dobrým zvykem.

Bratři a sestry, karamba, do pytle, zamyslete se nad sebou, ale ať to netrvá moc dlouho!

Třeba vám v tom pomůže následující tabulka... zkuste se v ní najít. Budete-li k sobě upřímní, možná budete překvapeni.

Modelová situace: **JE BRIGÁDA.**

- a) jdu, protože vím, že musím
- b) jdu, protože je to potřeba
- c) jdu. nechce se mi, ale překonám to.
- d) dneska nejdu... třeba příště
- e) počkám, až to za mne udělají ostatní
- f) naštěstí jsem v práci
- g) co bych se snažil, když jedu jinam
- h) doufám, že to udělají pořádně, abych toho pak mohl využít
- i) kašlu na celé brigády

Kdo byl někdy členem posledního běhu tábora, jistě si vzpomene, jak toužebně vyhlížel jakoukoli pomoc na likvidaci, aby se dostal včas a ne úplně fyzicky zničený domů. Zajímavé je, že opravdu nehasíme, co nás nepálí... Vždycky když už si myslím, že situace být horší nemůže, dokážete mi, že se pletu. Pro informaci: vzdor tomu, že naše středisko má 137 (!!!) členů, balení tábora se účastnili: Mlha, Jura, Aleš, Darzinka, Aladin, Sily, Čiko, Karel, já a účastníci Safru. Ještě by určitě přišly Jitřenky, ale ty byly na čekatelském kurzu.

No a velmi podobně vypadaly i ty předprázdninové brigády, dvacet lidí už byl malý zázrak. Pokud se nebudeme o svoje věci dobře starat, lehce se stane, že o ně přijdeme. Mimochodem situace na Baráku je velmi podobná.

Darzi

Když tak přepisuju tyhle řádky do počítače, nemůžu se ubránit pocitu, že Darzi vynaložil úsilí na probuzení svědomí a aktivity zbytku střediska dost zbytečně. Po poslední schůzi jsem si jistá, že téměř každý je přesvědčen, že udělal maximum... a kdo nenachází závaďu na svém přijímači, těžko pochopí, že právě jemu jsou tahle jeho slova určena.

Víte lidi... přála bych vám projít si jednou jedinkrát opravdovou předtáborovou hrůzou. Ne nad tím, jestli pojedou všechny děti, jestli vaši rádci budou fungovat jak mají, jestli jste připravili dobrou program a jak oblaťnout kontrolu z hygieny... (tyhle starosti máme asi každý), ale nad tím, jestli mají vaše děti kde spát. Velmi dobře si pamatuju, jak jsme vloni dřeli i o nedělich, aby ty stany stály, a letos zase řešili rubeus s celtama.. (Protože mi prošly rukama všechny, dobře vím, že jen jedna jediná byla naprosto bez kazu.. tedy taková, která měla všechna poutka a žádnou díru.) Říkám si, že možná.. že vás nenapadlo nad tímhle přemýšlet... každé další tábor má už vlastní všechno zařízení, postavený a bez starostí... třeba proto jste tak lhostejní.

Už si připadám jako pitomec, že se vztekám několik let kvůli témuž a přitom se opakuju naprosto zbytečně, bez patrného účinku... připadám si jako pitomec, když obhajuju takhle mizivou účast před lidma, co na Kvíčalku jezdívali a teď sem náhodou zavítají a nejsou stavu pochopit, kde je nás víc, taky si připadám jako pitomec, když se Jitřenkám snažím říct aspoň jeden důvod, proč dospělí lidé a představitelé střediska nechodí na brigády...

Mám otázku.(Teď mám strašnou chuť oslovovat, ale neudělám to. Neudělám to proto, že pak už bych asi nikdy nemohla malým světluškám vysvětlovat, že jste skauti a ti lidé, jejichž příkladu mají následovat)..... když nic jiného, zastydíte se aspoň?

Daržina

TÁBOR PRO RODIČE S DĚTMI –

Týden pro náš tábor (31.7. - 6.8.2001) se vývojem letošního prázdninového počasí vskutku vydařil. První dny se pohybovaly teploty kolem 30°C, ale v příjemném stínu lesa byly snesitelné. Déšť v poslední den tábora znamenal pro všechny trošku změnu. Jen jsme se trochu strachovali o závěrečný táborák, ale i ten se nakonec povedl.

Tábora se zúčastnilo celkem 11 rodin s dětmi ve věkovém rozmezí 3 – 15 let. Z nich 1 maminka a 1 babička figurovaly v roli kuchařek. 3 hlavní organizátorky všeho dění byly – Evík, Dáša, Verunka a v druhé polovině tábora přijel pomoci ještě Daneček. Hospodářka Lenka, kromě role maminky, ještě navíc fotila a hlavními kameramany „táborového filmu“ byli střídavě – Lenka, Jessie a Evík.

Záměr konání našeho tábora byl připravit příjemný týden her a dobrodružství nejen pro děti, ale také pro jejich rodiče a udělat první krůček pro získávání nových členů našemu středisku. Zdá se, že se povedlo. Máme již zájemce o tábor na příští prázdniny a tým i perspektivu získání nových dětí. A teď trochu podrobněji k táboru. Průběh táborového dne byl sice klasický, ale formami provedení v mnohém netradiční. Po budičku jsme den začali zábavnými rozcvičkami – zvlášť pro děti a zvlášť pro dospělé (témata rozcviček byla velmi podobná pro obě skupiny – např. hra na mašinku, na rybičky, na indiány, stavba sněhuláků a koulování,...). Snídaně formou švédského stolu se všem očividně zamlouvaly. V době snídaně již byl vyvěšen program dne, který byl na nástupu upřesněn. Vlajku vztyčovala a spouštěla každý den vlajková četa tvořená rodiči s dětmi, přičemž členové Junáka oblečení v kroji nenechali nikoho na pochybách, že Kvíčalka a skauting patří dohromady.

Dopolední i odpolední program byl kombinován pro různé věkové kategorie - buď zvlášť pro děti a zvlášť pro rodiče nebo pro smíšená družstva rodičů a dětí. Takové hry pro rodiče (kde však i děti měly svou důle-

žitou roli – např. kostyméři, porota, depo, ...) - jako Dřevorubecké klání, Čarodějnice, Rallye žebřík,..., si nikdo nenechal uniknout. A programu pro děti – např. Obří bublifuk, Expedice Kvíčalka, batikování nebo ruční práce, jejichž výsledkem byly krásné lampionky – se zase rádi zúčastnili i rodiče. Batikování triček a kousků látky nejrůznějšími technikami mělo kouzelné večerní vyvrcholení – ZAHÁJENÍ VÝSTAVY MLADÝCH UMĚLCŮ VÝTVARNÍKŮ. Ve výstavní síni (na malém hřišti) byla „instalována“ batikovaná díla. Znělka v podání July (housle) a její maminky Hely (kytara) nastolila slavnostní atmosféru a popletená konferenciérka Bára skvěle a neopakovatelně pronesla úvodní slovo. Následoval kulturní program v podání Pavlinky a Mirečky – „Šnečku, šnečku, vystrě růžky“. Celou akci osvětloval ve vlastní svérázné režii Kajtl.

Bobříka odvahy splnili i ti nejmenší. Starším dětem již po cestě vyhrožovala bouřka, ale přšet začalo až poslednímu odvážlivci před cílem. Bouřka, která pak přišla, však stála zato. Pro ty, kteří byli na Kvíčalce poprvé, se stala silným zážitkem.

Celým táborem byla protkána CTH, ve které všichni účastníci tábora pomáhali Sněhurce (Verunce) a Šmudlovi (Jessiemu) vysvobozovat zakleté trpaslíky z moci zlé čarodějnice (Báry). Na své si přišly nejen děti, ale i všichni účinkující (každá rodina měla mezi účinkujícími svého zástupce).

Každý den mohly děti ve volných chvílích plnit i různé menší úkoly, hádanky, vybarvovat omalovánky – to vše pro ně mělo na speciální nástěnce neustále připravené strašidlo Rampušák.

Před večerkou nechyběl oblíbený Dášin Večerníček s písničkou a čtením na dobrou noc, kterého se pravidelně účastnili i někteří z rodičů. Večerka v podání Julinčiných houslí se rozléhala kvíčalovskými lesy a děti večer co večer příjemně uspávala. Po večerce měly Evík a Verunka připraven dobrovolný program her a zábavy určený tentokrát pouze rodičům. A že to stálo zato, o tom svědčila naše pravidelná každovečerní účast. Během konání tábora si zahráli a zasoutěžili opravdu úplně všichni.

Děk patří všem rodičům, kteří každý svým dílem přispívali k ještě lepšímu průběhu všeho dění na tomto táboře.

Jak jsem v úvodu již zmiňovala, vše je zdokumentováno na fotkách i videu, takže kdo chce nasát báječnou atmosféru našeho 1. tábora pro rodiče s dětmi – koukněte se!

Dáša

Pozn.red.: Kdo má možnost a chuť, může se podívat také na jessie.webzdarma.cz.

Potáborové ohlasy...

Svobodovi

Už jsem myslela, že mě mé dospívající děti jen kritizují. Kvíčalka mi potvrdila opak - berou mě mezi sebe, a to mě bude dlouho hrát u srdce! Tento způsob Kvíčalky je jednou z možností, jak upevnit vztahy v rodině. *maminka Hela*

Chválím dobré jídlo, prima hry např. Expedice od M do V. *Adam (11 let)*

Prázdniny bez Kvíčalky by nebyly ty opravdové. Tábor mě příjemně osvěžil a těším se na další. *Julia (15 let)*

Gečnuci s mamkou

+ výborná kuchyně!!!, organizace her pro děti, materiální vybavení, batika, bubliny

- příliš pohybu pro líné rodiče *maminka Lěna*

+ bubliny,odměna - kruh, Rallye žebřík, táborák, batikování, všechny soutěže

- moc umývání v sauně *Janek (4 roky)*

+ bubliny, Pevnost Boyard, Rallye žebřík, batika, táborák

- nebyly hlídky, nemohli jsme lítat od večerky do budičku *Pepa (10 let)*

Kostkovi

klady: dobrá organizace a úroveň her, velké množství pomůcek, přístup vedoucích k dětem, jídlo celkově, řešení snídaní a svačin

zápory: předpokládal jsem, že zapojení do činností souvisejících s organizací hry bude více individuální - velké povinné zapojení rodičů

Bambuškovi

První věc, která mě napadne, vzpomenu-li si na Tábor rodičů s dětmi Kvíčalka 2001, jsou veliká kamna. A proč mě zaujala právě kamna? Asi proto, že jsem na tomto táboře pracovala jako kuchařka a připravovala malým i velkým jedlíkům něco na zub a na těchto kamnech, když se roztopily, bylo možné uvařit prakticky vše. Další věci, která mě docela potěšila, bylo to, že nikde nebyla elektřina. Úžasná věc v dnešní přetechizované době, žádná světla, žádná televize, žádný hluk z rádia - prostě pohodička. I když jsem byla často večer unavená, chodila jsem spát s vědomím, že mým strávníkům chutnalo a byli spokojeni. Na táboře byla se mnou i má dcera, která byla nadšena svým, co se zde uskutečnilo. Na táboře tohoto typu nikdy nebyla, takže vše přijímala s velikou radostí.

Pokud se tábor bude konat příští léto zase, rády se ho obě zúčastníme.

Papežikovi:

- perfektně připravený program pro děti i rodiče - zábavný, tvořivý, rozvíjející tělo i ducha (snad to mohu jako učitelka, která pracuje více jak 35 let s dětmi zodpovědně posoudit)

- organizace pobytu - nezávislá, vyhovující dospělým i dětem

- materiální zabezpečení (kuchyň) – nesrovnatelné s jinými pobytmi, které jsem kdy s dětmi absolvovala - strava pestrá, vyvážená a v množství, které bohatě stačilo všem

- moje vnučka Gábina, která podobný táborový pobyt ještě nezažila, byla nadšená vším, nejvíce výtvarnými činnostmi a noční hrou. Svým chováním, které jsem díky pracovnímu vytížení v kuchyni, nemohla dost dobře pořad ovlivňovat - se na Kvíčalku moc nehodila. Ale pevně věřím, že to, co tam prožila a společně zážitky s ostatními dětmi ji pomohou trochu se zklidnit, protože si moc přeje, aby mohla jet příští rok na tábor znovu. Všem, kteří jste se o letošní Tábor rodičů s dětmi na Kvíčalce zasloužili, patří velký DÍK!!!

Vojta Sedlák

Nevím, zda budu dost objektivní k hodnocení tohoto tábora, protože jsem na něm pobyl pouze dva večery a jedno krátké dopoledne, ale přesto se o to pokusím.

První večer jsem nestihnul program dětí, viděl jsem jen jak jsou naháněni rodiči k tomu, aby se po pravděpodobně rušném dni zklidnily, provedly hygienu a uložily se ke spánku. Evidentně se jim do toho nechtělo a asi čekaly, že večer jim přinese ještě další potěšující činnost.

Večer po uložení dětí pokračoval pro rodiče hrou v jídelně a okolí tábora. Víím, že program byl dobrovolný a myslím, že v jídelně se sešla většina dospělého osazení tábora. Osobně jsem byl zvědav, jak se bude dařit vedení organizovat ve hře takové harcovníky jako je třeba Jessie nebo Kajtl, ale musím uznat, že s notnou dávkou svatě trpělivosti se to podařilo.

Ráno byl šok, takový budíček si na Kvíčalce ještě nikdo nedovolil !!! Ale musím uznat, že to byl dobrý nápad a dětem se muselo vstávat dobře.

I druhý večer byl pohodový, podobný tomu prvnímu. Na některých rodičích již byla znát únava, ne však tak na dětech, které měly stále spoustu energie a evidentně regenerovaly rychleji – sám jsem to poznal, když jsem s rodiči a dětmi absolvoval předvečerní fotbalový zápas. Po večerním programu pro rodiče někteří zůstali v jídelně a večer se protáhnul do časného rána. Nicméně bez ohledu na dlouhou noc ráno všichni fungovali tak, jak bylo potřeba. Bylo znát, že každý ví, co má dělat a nezaznamenal, jsem že by se někdo schovával za druhého.

Protože existuje heslo, že z každé návštěvy musí být v každém okamžiku užitek, byl jsem zapojen i do dopoledního programu pro děti. Faktem je, že jsem nikdy s tak malými dětmi nic nehrál, ale byly perfektní. Bublíny z bublífků létaly daleko a děti měly příležitost si vyzkoušet jak na to, aby efekt byl maximální a přitom neporušily fyzikální zákony.

Samostatný tábor tohoto typu je dost netradiční, dovedu si představit, jak moc složité musí být skloubit představy vedení tábora, představy rodičů (mnohdy víc než zkušených vedoucích), představy dětí, pro které byl tábor především, technické zabezpečení her, jídelníček a vaření pro tak velké věkové rozdíly dětí a spoustu dalších věcí, které na „normálním“ táboře jdou jaksi v zaběhlých kolejkách. A jim se to povedlo !!!

Tábor vlčat aneb Pod pirátskou vlajkou

Letos nám po určitých tahanicích teda ta Kvíčalka vyšla, sice okleštěná, ale vyšla. Sraz jsme měli v pondělí 6.8. až v 15:00 hod. Proběhl informační šum a já měl dojem, že tábor před náma má končit až odpoledne a my po zkušenostech z loňska jsme se tam nechtěli motat dřív, než bude zbaleno. Na to že vlčata dorazila něco po páté, to byly celkem hoňky, ale s vypětím všech sil jsme to nějak zvládli a všichni spali ve svých stanech.

Na letošním táboře jsme měli dvacet vlčat z dvaceti tří organizovaných, což není vůbec špatné a pět kluků z linhartické školy. Takže celkem 25kusů, 2 rádce, 3 rádkyně a 5 dospělých – slovy ideální stav = všichni měli co dělat.

CTH měla název „Poklad na ostrově“, tzn. že osazenstvo vytvořilo pět posádek - St. Doria, Freedom, Carpentia, Potěmkin, Columbia. Jednotlivé posádky bojovaly o poklad pirátů v osmy dílech. Děj celé hry se odehrával dle stejnojmenné knihy. V závěru jsme spojili poslední díl s hledáním pokladu. Z důvodu velkých veder jsme hru připravili ve čtvrtek odpoledne a v pátek po nástupu se mohlo vyrazit. Poklad (asi 3kg zlatých penízků a další množství fiderek) bylo ukryto na Spáleném vrchu, kam se menší oklikou všechny posádky dostaly.

Jako již tradičně nám prálo počasí a tudíž nám propřel pouze jeden den – našťásti.

V letošním roce byla některá vlčata obzvláště dobře vypečená, a tak nevím jak bychom zvládli zaměstnat tyto draky několik dní a nezbláznit se z toho.

Perfektně probíhala spolupráce Jiřky s Vášou v kuchyni, takže jídla bylo dostatečně, bylo chutné a bývalo včas. Problémy vznikající dopravou, mražením a dalším zpracováním masa jsme odstranili tím, že jsme téměř maso nedělali a skoro to nikdo ani nepoznal. Podobně dobře fungovala doprava pitné vody a materiálů, kterou zajišťoval Vojta. Vojta se též kvalitně a zodpovědně ujal funkce táborového lékaře a v případě jeho nepřítomnosti se této funkce zhostil zdr. sestry Jiřka a Evy, samozřejmě stejně odborně. A že bylo co ošetřovat si dovede jistě každý co měl co dočinění s vlčaty představit. Zuzku co by hospodářku můžu hodnotit až po proběhnutí revizi, ale tábor vyšel nula nula a ani Mlha neměl výhrady, takže si můžu myslet, že i tato stránka dopadla dobře. Zbývající rádcovstvo fungovalo víceméně též kvalitně.

Z výchovného hlediska se nám podařilo u Modré šestky ve valné většině téměř splnit stříbrnou stopu a část loňských nováčků dodělávalo nováčkovskou zkoušku. Honza Vojtík a Měchy složili ke konci tábora vlčácký slib. Mírovi se podařilo složit zkoušku Tři orlí pera. Určitě to neměl jednoduché (př. druhé pero – samota – musel absolvovat cestu – tábor- Holubí studánka – památník v Př. Arnoštově – tábor, to vše za úmorného vedra.) Martin Pobor splnil podmínky vlčáka zdravotníka.

Poučení pro příště – na tábor sraz raději dříve než ve tři odpoledne. Dále je potřeba se více věnovat přípravě dešťového programu a více času věnovat ručním pracem – náramky, keramika, vyřezávání apod.

Hláška tábora – jedno nejmenované vlče (jeho starší bratr je vůdcem ve sk. oddíle) se po umytí celého člověka zvláště pak nohou v lavoru s teplou vodou zeptalo: „*Jiřko, můžu tu vodu vylít tady do toho žlábků?*“

Jiřka: „*Klidně můžeš*“ Ono vlče: „*Ona je to totiž sto procentní radioaktivita!!!*“

Aladin

P.S. Po anketě ve smečce se valná většina vlčat vyjádřila opět k samostatnému vlčáckému táboru.

Tábor 6.oddílu v Telecím

14. – 28. 7. 2001

Poštoľky, Lišky, Muchomůrky

Podle přání skautek a světlušek jsme letos opět tábořili v Telecím u Poličky na skautské základně „Maděra“. Bylo nás celkem dvacet: sedm světlušek, devět skatek a čtyři dospělí. Vedoucí tábora jsem byla já, zástupce a zásobovač Demi, Jiřka Plevková hry, Eva Kubínová I. týden a Eva Maulerová II. týden kuchyně a co bylo třeba. Tentokrát jsme nebyli ve stanech, ale v chalupě. Na tábořišti byli vodní skauti a skautky ze Žďáru n/Sáz. Velmi dobře jsme se doplňovali.

Táboření na chalupě mělo své výhody i nevýhody. Počasí nám zrovna moc neprálo, tak to jsme byli rádi, že jsme v suchu. Pobyt na chalupě měl ovšem trochu negativní vliv na děvčata. Chovaly se občas jako doma. Měly pocit, že za něma bude chodit někdo a uklízet (jako maminka doma). Ale nakonec se všechno srovnalo. Aby si děvčata připadaly trochu jako na táboře, tak byly postaveny tři stany a v nich se děvčata střídaly, pokud zrovna nebyla velká bouřka. Bylo jich dost.

První dny tábora bylo pěkně, tak děvčata využívala místní koupaliště na tábořišti. Naplánované byly výlety, ale vzhledem k počasí se uskutečnily pouze tři. Dělalý jsme hodně ručních prací. Batikování – sypaná batika a batika obarvená v savu - to se všem povedlo. Dále malování na sklo, koláže a zhotovování masek. Následoval velký maškarní karneval. Pro deštivé večery jsme měli video a kazety z táborů.

Pokud to počasí alespoň trochu dovolilo, tak nejoblíbenější hrou byla vybíjená se sousedním tábořem. Lenka a Katka měly připravený „Poklad“. Galina, Bára a Iva zase CTH o zvířátkách (liška, poštoľka, bobr, rak a krtek). Důležitý večer byl slib dvou světlušek, tří skatek a přešátkování tří světlušek. Vzhledem k počasí jsme stihli pouze jeden táborák a to závěrečný. Děvčata se na něj velmi dobře připravily. Vyrobity si pěknou smolnou louč a táborák si samy postavily (trochu pomáhala Jiřka). Měly i bohatý program a měsíček a hvězdičky nám k tomu pěkně svítily. Začalo opět pěkně počasí a nám bylo líto, že všechno končí. Nedalo se nic dělat, tak snad zase někdy jindy...
Eva Vedmořová

Tábor skautů ze 3. oddílu Drozdovská pila

Příspěvek nebyl včas dodán.

